Все нижче сонце потойбіч дороги,
А тут, в тиші, ростуть платани скраю,
Смагляві і сухі дівочі ноги
Дрібні сліди у пилі залишають.

Гарбу двокоду тягнуть до оселі
Бики слухняні, і минають люди,
А у лісах пустельники веселі
Ще й досі відають блаженства й чуда.

В твоїх очах вся мудрість незглибима.
Ходім, хай спробую, закутий,
Своїми недовірами-очима
Її до дна пізнати і збагнути.